

Мирослава РОГОВА
(с. Устимівка Кременчуцького р-ну Полтавської обл.)

Студентка третього курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, майбутня вчителька української мови й літератури, англійської мови й зарубіжної літератури. «Українка від першого до останнього подиху», – як говорить сама про себе.

ПОВОЖАТИЙ

Привіт? Нарешті! Та подивись на мене. Подивись на свою ліву руку. Так, це я – синій клопоть на твоєму плечі. Узагалі, скотч пакувальний, але наразі – мобілізований. Ходжу з тобою день за днем попід звуки канонад. Хвилююся.

Ти не подумай, я не скаржуся. Просто вражений: ніколи не міг подумати, що стану військовим. В інший час я міг би допомагати пакувати речі... Запилюжені книги з пожовклими сторінками, старий одяг із дірками й плямами від фарби, стоптане до неймовірного дитяче взуття... І безліч «дорослого» непотребу, що не дає розпрощатися з тяжким минулим... Жаль.

Згадую, що Сковорода казав: «Роби те, до чого народжений». Я й роблю: служу ідеї та матінці волі. І ще хіба тобі. Роками лежачи на полиці в гаражі, шукав шляху до світла. Затамовував подих після кожного повороту ключа. І ось ти прийшов по мене... Гірка наша зустріч.

Уже збився з ліку, коли зрісся з тобою, пригорнувся до тремтливої вени. Із кожним днем усотую все більше пилу, попелу, болю й сліз. Авжеж, я знаю смак твоїх сліз. Знаю... бачу, що вони таять у собі. Лише зі мною ти, гордий, можеш розділити їх, тож вип'ю гіркої до дна. Удячний...

Знаєш, бачу дивні сни. І раніше бачив, але зараз вони змішалися з твоїми, як сіль із перцем – начебто різні, але вже нероздільні. Болить за тебе... Тепер уже сняться не слоники, гірки й сміх однокласниці – а морок, спалах, дикий свист і раптовий

поштовх у груди. Ти кидаєшся, намагаєшся привести дихання до норми й міцніше стискаєш зброю в похололих кінцівках. Спокійно, я поруч. Повір, нині я захисник. Нині я тягну твої пальці до нового магазину, я судомлю руку, щоб не тремтів приціл, я підвуджу долоню, щоб прикрити обвітрені очі від вибуху. У мене нема страху. І це завдяки тобі.

Не хотів засмучувати, але твій вірний товариш трохи поранений. Ось тут, знизу. Коли? А в тому домі, де ти читав Багряного. Точніше, із десяток облизаних вогнем сторінок, що вціліли. Пам'ятаєш, як нас там накрили й ми скривавленими вустами молили до Бога? Але то вже минуло. Не хвилюйся, дійдемо ще до переможного кінця. Разом.

Пам'ятаєш нашу Золотавку? Як через її сонячну посмішку тремтіли коліна й збивало подих? Знаю, що думаєш про неї... І вона думає. Особливо коли оглянеться й краєм ока зачепиться за свою жовту пов'язку. На тій же ж тендітній, але рішучій ручці. Їй важко, але ця дівчача хоробра й міцна, мов криця. Ще зовсім трохи – і дихатиме наше дівчаче п'янким запахом Волі. Чаруючо-весняним духом, вибореним в'язкими муками й нашою монументальною незламністю. А тоді... будете вкупочці: спершу на сторіччя, а далі – навіки.

Синій. Жовтий. Вільний!

